KONINKRIJK BELGIË

ADVIES 33.855/3

VAN DE AFDELING WETGEVING
VAN DE RAAD VAN STATE

De RAAD VAN STATE, afdeling wetgeving, derde kamer, op 18 juli 2002 door de Vlaamse minister van Welzijn, Gezondheid, Gelijke Kansen en Ontwikkelingssamenwerking verzocht haar van advies te dienen over een ontwerp van besluit van de Vlaamse regering "tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 houdende de regeling van de uitvoering van de tenlastenemingen in het kader van de zorgverzekering", heeft op 26 november 2002 het volgende advies gegeven :

STREKKING VAN HET ONTWERP

1. Artikel 6, § 1, eerste lid, van het decreet van 30 maart 1999 houdende de organisatie van de zorgverzekering bepaalt onder welke voorwaarden de zorgkas de kosten van niet-medische hulp- en dienstverlening ten laste neemt. Artikel 6, § 1, vierde lid, draagt de Vlaamse regering o.m. op om de nadere regels en voorwaarden met betrekking tot de tenlastenemingen te bepalen.

Mede ter uitvoering van die laatste bepaling is op 28 september 2001 een besluit van de Vlaamse regering genomen, houdende de regeling van de uitvoering van de tenlastenemingen in het kader van de zorgverzekering.

Volgens dat besluit gebeurt de terugbetaling van de aan een gebruiker verstrekte zorg of producten in beginsel op basis van een factuur of een betalingsbewijs, dat de voorziening of de professionele zorgverlener afgeeft aan de gebruiker en dat deze op zijn beurt bezorgt aan de zorgkas (artikelen 7 tot 11). Onder bepaalde voorwaarden kan, in afwijking van dat beginsel, een derdebetalerssysteem worden toegepast, waarbij de zorgkas niet de gebruiker, maar rechtstreeks de voorziening of de professionele zorgverlener uitbetaalt (artikelen 12 tot 17).

Het voor advies voorgelegde ontwerp van besluit van de Vlaamse regering strekt ertoe in het besluit van 28 september 2001 een afdeling in te voegen, waardoor het mogelijk zou worden om onder bepaalde voorwaarden aan de gebruiker de aangerekende kosten of prestaties terug te betalen, niet op basis van een factuur of een betalingsbewijs, maar op basis van een (eenmalig) attest. Die regeling zou enkel gelden voor de terugbetaling van kosten voor prestaties verstrekt in een residentiële zorgvoorziening, Het attest, waarvan het model bepaald zou worden door de Vlaamse minister, bevoegd voor de bijstand aan personen, zou volstaan om het verblijf in de residentiële zorgvoorziening aan te tonen, en zou tot terugbetaling aanleiding geven, zolang de gebruiker voldoet aan de voorwaarden van zorgbehoevendheid of verblijf (ontworpen artikelen 17bis tot 17quater).

ONDERZOEK VAN DE TEKST

Aanhef

2. In het eerste lid van de aanhef dient de verwijzing naar artikel 10, § 2, vierde lid, van het decreet van 30 maart 1999 te worden weggelaten. Het ontworpen besluit strekt niet tot de uitvoering van die bepaling. Artikel 10, § 2, telt thans overigens nog slechts twee leden.

Artikel 1

3. Het ontwerp voorziet in de invoeging van een nieuwe afdeling III in hoofdstuk IV van het besluit van 28 september 2001.

Het zou logischer zijn om de ontworpen bepalingen op te nemen in een nieuwe afdeling Ibis, die onmiddellijk zou volgen op de bestaande afdeling I. Het gaat in de ontworpen bepalingen immers nog steeds om een terugbetaling van kosten aan de gebruiker, zij het op basis van andere stukken dan die welke in afdeling I zijn bedoeld. In afdeling II wordt daarentegen een werkelijke uitzondering op het beginsel van de terugbetaling aan de gebruiker geregeld.

4. In de inleidende zin van artikel 1 dienen de woorden "hetzelfde besluit" vervangen te worden door "het besluit van de Vlaamse regering van 28 september 2001 houdende de regeling van de uitvoering van de tenlastenemingen in het kader van de zorgverzekering".

5. In het ontworpen artikel 17bis, eerste volzin, is sprake van een terugbetaling op basis van door de minister te bepalen "attesten".

Het gebruik van het meervoud is hier verwarrend. Indien een eenmalig over te leggen attest wordt bedoeld, is het beter het enkelvoud te gebruiken. Men schrijve dan : "op basis van een attest dat het verblijf in de residentiële zorgvoorziening aantoont, waarvan het model wordt vastgesteld door de minister".

Mutatis mutandis geldt deze opmerking eveneens voor het ontworpen artikel 17quater, §§ 1 en 3.

6. Volgens het ontworpen artikel 17bis, tweede volzin, kan het Vlaams Zorgfonds "nadere regels bepalen met betrekking tot (de instemming te geven door alle betrokken partijen met het ontworpen terugbetalingssysteem) en de bewijsvoering waaraan de gebruiker op het vlak van zorgbehoevendheid en verblijf in de residentiële zorgvoorziening moet voldoen".

Volgens artikel 20 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen is het maken van de verordeningen die voor de uitvoering van de decreten nodig zijn, zaak van de regering. Afgezien van de delegaties die de regering, krachtens artikel 69 van de bijzondere wet, aan haar eigen leden kan verlenen, zijn afwijkingen van de regeling van artikel 20, waarbij de regering de haar toegewezen verordenende bevoegdheid zou subdelegeren aan een andere overheid dan een minister, in beginsel onwettig. Zulke subdelegaties zijn slechts aanvaardbaar als ze worden verleend met het oog op het vaststellen van detailmaatregelen van louter bijkomstig belang [1].

Te dezen draagt artikel 6, § 1, vierde lid, van het decreet van 30 maart 1999 aan de regering op om de nodige uitvoeringsmaatregelen te nemen. Een subdelegatie van een deel van die bevoegdheid aan het Vlaams Zorgfonds zou slechts wettig zijn, indien het Vlaams Zorgfonds met detailmaatregelen van louter bijkomstig belang zou worden belast. Die beperkte draagwijdte van de subdelegatie blijkt echter niet uit de tekst van het ontworpen artikel 17bis.

In de nota aan de Vlaamse regering wordt uiteengezet dat het de bedoeling is dat het Vlaams Zorgfonds, ter uitvoering van de ontworpen bepaling, een formulier ("Verklaring noodzakelijk bij de terugbetaling op basis van attesten in de residentiële

---

(1) Rdpl. R.v.St., 28 februari 2000, c.v.b.a. t'Heist Best, nr. 85.648. Zie ook, i.v.m. de subdelegatie van een verordenende bevoegdheid door de Koning, R.v.St., 30 juli 1985, Wauthier, nr. 25.595, en R.v.St., 14 december 1988, Wauthier, nr. 31.584.

.../...

voorzieningen") zal opstellen. Voorzover de bevoegdheid van het Vlaams Zorgfonds inderdaad beperkt blijft tot het vaststellen van een modelformulier, op basis van de inhoudelijke bepalingen die zijn vastgesteld door de Vlaamse regering (of door de minister waaraan de regering haar bevoegdheid gedelegeerd zou hebben), zou de subdelegatie van die bevoegdheid aanvaardbaar zijn.

De tweede volzin van het ontworpen artikel 17bis dient, gelet op het voorgaande, in elk geval vervangen te worden. In het ontwerp zelf (of in een ter uitvoering daarvan te nemen ministerieel besluit) zouden de "nadere regels" in verband met de instemming van de betrokken partijen en in verband met de bewijsvoering bepaald moeten worden. Aan het Vlaams Zorgfonds zou dan eventueel opgedragen kunnen worden om, op basis van o.m. die regels, een formulier op te stellen, dat door de betrokkenen gebruikt zou moeten worden.

De kamer was samengesteld uit

de Heren	W. DEROOVER,	eerste voorzitter,
	D. ALBRECHT, P. LEMMENS,	staatsraden,
	H. COUSY, J. VELAERS,	assessoren van de afdeling wetgeving,
Mevrouw	F. LIEVENS,	griffier.

Het verslag werd uitgebracht door de H. W. PAS, auditeur. De nota van het Coördinatiebureau werd opgesteld en toegelicht door de H. J. DRIJKONINGEN, eerste referendaris.

DE GRIFFIER, DE EERSTE VOORZITTER,

F. LIEVENS W. DEROOVER